

Justitsministeren (Nellemann): Ligeoverfor de Bemærkninger, der fremkom fra den ærede Ordfører for Flertallet, der jo i det Væsentlige gik ud paa, at det meget ærede Flertal ikke fandt sig foranlediget til at fravige det Standpunkt, det indtog ifjor, kan jeg kun ganske i Almindelighed sige, at jeg heller ikke finder mig foranlediget til at fravige det Standpunkt, jeg indtog ifjor. Naar jeg ikkebestomindre nu har forlangt Ordet, er det særlig for at nedlægge en Indsigelse imod en enkelt bestemt Grund af dem, som det ærede Flertal har paaberaabt sig. Jeg vilde kunne forstaa, om det ærede Flertal havde sagt, at det ikke vilde skride til en Forhøielse af en enkelt Embedsklassers Lønninger, førend man var paa det Næne med sig selv om det Spørgsmaal, hvorvidt man overhovedet vil skride til en Forhøielse af andre Embedsklassers Lønninger, som nogenlunde kunne sammenlignes med denne. Jeg vilde til en vis Grad kunne forstaa dette Raisonnement, thi skøndt det er indlysende, at etsteds maa man begynde. Men det Raisonnement, som jeg ikke paa nogen Maade kan godkende, er, at man skulde udsætte denne Sags Afgjørelse af Hensyn til Retsreformen. Jeg kan paa ingen Maade gaa ind paa denne Opfattelse, thi selv under Forudsætning af, at denne Reform ikke vil møde Hindringer paa sin Vej af nogen Betydning, men kun vil kræve den Tid, som en almindelig saglig Behandling af Emnet i begge Thing kan medføre, gaar jeg dog ud fra, at det vil vare en 5—6 Aar, forinden Reformen kan træde i Kraft. Om nemlig ogsaa Thingene kunde gjøre sig fordrige saa hurtig som muligt, kan man jo dog ved en Sag af denne Vidtløftighed ikke gaa ud fra, at Thingene ville kunne lade sig nøie med mindre end een Session hvert, og der maa, som jeg ogsaa tidligere har sagt, naturligvis gives en lang Indførelsesfrist. I Sydland blev der givet en Indførelsesfrist af 2½ Aar, skøndt Forandringerne der ikke vare saa gennemgribende, som de ville blive her. I Betragtning heraf mener jeg — selv under Forudsætning af, at Sagen ingen ekstraordinære Hindringer maatte møde paa sin Vej — at det er et Raisonnement, der paa ingen mulig Maade kan accepteres af Regeringen, at man skulde være berettiget til at udsætte at lade tilflyde denne Klasse af Embedsmænd en saadan Lønningsforbedring, som man overhovedet maatte enes om, indtil Retsreformen var gennemført, eller indtil ialtsald Sagens endelige Skæbne var afgjort. Det er et Standpunkt, som jeg paa ingen Maade kan dele, og med Hensyn til hvilket jeg maa forbeholde mig min og min eventuelle Efterfølgers Stilling.

Th. Christensen: Med Hensyn til Spørgsmaalet, om man skal holde sig til de mindre eller højere foreslaaede Lønninger, skal jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg tror, at der er den særlige Opfordring mere til at følge Flertallet imod forleden Dag, at det gjenmetsnilig er højere Lønninger, der her forhandles, og at der er saa meget mere Anledning til at følge Flertallet, som de Medsættelser, her foreslaas, forholdsvis ere mindre end de vare i Lovforslaget, som vi behandlede forleden. Det var dog ikke for at udtale det, at jeg har bedet om Ordet, men det var for at fremkomme med en Hensilling om Embedet, der er opført paa Lovle A. under Nr. 26, nemlig Herredsfoged- og Striverembedet i Rougsø, Sønderhald og Østerlischjerg Herreder. Med Hensyn til dette Embede er det mig bekendt, at den vedkommende Jurisdiktion har ansøgt saavel Ministeren som det tidligere Udvalg om at faae Jurisdiktionen delt. Der er hængaaet nogen Tid siden, og da jeg ser, at Udvalget ikke har taget Hensyn dertil, siden der ikke er fremkommet noget Forslag i den Retning, har jeg tænkt mig, at det mulig laa deri, at man har glemt de efter min Mening stærke Grunde, som vare ansførte som Motivering for det nævnte Andragende. Jeg skal da tillade mig at fremdrage nogle af disse Grunde. Denne Jurisdiktion er den næststørste i Landet, naar man ikke regne Nordre Vird med, og den, mener jeg, slet ikke kan sammenlignes med nogen som helst af de andre Jurisdiktioner, fordi den er beliggende saa tæt ved Kjøbenhavn, og dens Udstrækning altsaa ikke staar i et saadant Forhold til Folkemængden som de øvrige Jurisdiktioner. Den holder jeg altsaa udenfor Sammenligningen, og naar den undtages, er der kun een Jurisdiktion i Landet, som har en saa stor Folkemængde som den omtalte i Randers Amt, det er Nørvang og Lørrild Herred i Veile Amt. Dens Folkemængde er en lille Smule større, men alle de andre Jurisdiktioner have en betydelig mindre Folkemængde end den her omtalte. Dertil kommer, at Jurisdiktionen har en for Beboerne saa uheldig Udstrækning, at en stor Del af Kredens Beboere faae indtil 5 Mil til deres Retstæde. Herimod kan ikke ansføres, at de jo have faaet Jernbane, thi man vil ved en nærmere Betragtning komme til at indse, at den Del af Jurisdiktionen, som puffer en ny Retskreds oprettet, er den, som ligger fjernest fra Retsstædet, altsaa imod Syd, og det kan altsaa paa ingen Maade tænkes, at de, for at søge deres Retsstæde skulde kunne benytte Jernbanen. Det er som bekendt Jernbanen mellem Aarhus og Grenaa, som skulde befordre dem; men det kan man dog ikke forlange, hvor høit man end vil